

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἰουνίου 1928

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 30

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγῶ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

—Τὰ βλέπω...

—Ἐχουμε καὶ λαχανικὰ καὶ φρούτα σὲ κουτιά. Τὸ καθένα ἔχει γιὰ ἑξή ἄτομα καὶ δὲν πιάνει καθόλου τόπο. Εἶναι στενὸ σὰ γαλέττα καὶ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸ βάλῃ καὶ μὲς στὸ πορτοφόλι του.

Μὰ ὁ Γιώργος νοιαζόταν νὰ διαλέξει τουφέκι, γιὰτὶ ὁ Πεπίνος τὸν εἶχε θαμπώσει μὲ τὶς κυνηγετικὰς ἱστορίας του. Τοῦλεγε πὼς ὑπάρχουν ἄφθονες φραγκόκοτες καὶ πράσινοι παπαγάλοι, στρουθοκάμηλοι, μικροὶ κροκόδειλοι καὶ ἵπποδαμοὶ.

—Δόστε μου καὶ καμμιὰ ἑκατοστή σφαῖρες, εἶπε ὁ Γιώργος στὸν ὑπάλληλο.

—Εἶναι περιττό, ἀνθυπολοχαγέ μου, εἶπε ὁ Πεπίνος. Γιὰ τὰ θηρία αὐτὰ ἔχουμε τὶς στρατιωτικὰς μας σφαῖρες. Εἶναι πολὺ κατάλληλες.

Ὅταν τελείωσαν οἱ προμήθειες καὶ ὁ Μοχίλοφ σήκωσε στὸν ὦμο του σὰν ποῦπουλο τὴν κάσα μὲ τὶς κονσέρβες, ὁ Γιώργος ἐτοιμάστηκε νὰ πάει στὸ λόχο του, μὰ ὁ Πεπίνος τὸν κράτησε:

—Σταθῆτε μιὰ στιγμή, ἀνθυπολοχαγέ μου, τοῦ εἶπε. Ἄν θέλετε νὰ γνωρίσετε ὄλους τοὺς τύπους ποὺ ἀποτελοῦν τὸν πληθυσμὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Σενεγάλης, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κοιτάξετε μιὰ στιγμή. Ὁ κ. Γκαρδὲτ θὰ σᾶς τοὺς παρουσιάσει. Θὲ κάνετε γούστο. Ἀλλωστε εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθετε νὰ ξεχωρίζετε ἕναν Ἀσάπη ἀπὸνα Μαῦρο Μουσουλμάνο. Δὲ χωνεύονται μεταξύ του, κοιτᾶν νὰ βγάλῃ ὁ ἕνας τὸ μάτι τοῦ ἄλλου. Ἄν γίνουμε φίλοι μὲ τοὺς Ἀραπάδες, οἱ Μαῦροι γίνονται ἐχθροὶ μας. Ἄν τὰ φτιάξουμε μὲ τοὺς Μαῦρους, τότε οἱ Ἀραπάδες κοιτᾶν νὰ μᾶς ξεκάνουν.

Ὁ Γιώργος κάθησε σ' ἕνα σκαμνί, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ μαγαζιοῦ καὶ ἄρχισε

νὰ κοιτάζει τοὺς ἰθαγενεῖς ποὺ ἔμπαιναν καὶ ἔβγαιναν ἐκεῖ μέσα.

—Ἰδέστε αὐτὸν τὸν ψηλὸ μαῦρο, μὲ τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὴ σγουρὴ γενειάδα, εἶπε ὁ Πεπίνος. Εἶναι Γιολὸφ, βέρος Μουσουλμάνος.

Ὁ κ. Γκαρδὲτ, ὁ μεγαλύτερος ἀπ' τοὺς δυὸ ἀδελφοὺς ποῦχαν τὸ μαγαζί, ἦταν ἕνας καλὸς ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε τοὺς ἀξιωματικούς, ἀφοῦ ἄλλως τε ἦταν οἱ πιὸ ταχτικοὶ πελάτες του. Παρουσίασε στὸν ἀξιωματικὸ τὸ Γιολὸφ, καὶ ἐκεῖνος φάνηκε γοητευμένος. Ἐκάνε ὑποκλίσεις καὶ

ζήτησε συγγνώμη γιὰτὶ φοροῦσε μόνον ἕνα μακρὸ μπού, δηλαδὴ ἕνα μεγάλο μπαμπακερὸ πανί. Εἶπε πὼς τὸν ἔλεγαν Μποντιάν, ἐρχόταν ἀπ' τὸ Μπακὲλ καὶ εἶχε κερδίσει πολλὰ χρήματα. Ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι του καὶ ἄρχισε τὰ ψώνια. Ἐνα κουστούμι ἀπὸ πράσινο βελούδο μὲ φόδρα ἀπὸ σατέν, ἕνα σκληρὸ καπέλλο ἀπὸ γκρενὰ βελούδο μὲ χρυσὰ σειρήτια, κόκκινες μπότες μὲ χρυσὰ «μπραντεμπούργκ», ἕνα μπαστούνι μὲ ἀσημένιο κεφάλι, μιὰ ὀμπρέλλα καὶ γαλάζια ματογυῶλια. Ἐτσι στολισμένος βγήκε ἀπ' τὸ μαγαζί. Σχεδὸν ἀμέσως ἕνα μπουλούκι ἀπὸ βρωμεροὺς μαῦρους τὸν περιστοίχισε, φωνάζοντάς του ὅτι ἦταν ὠραῖος, ὅτι ἦταν πλούσιος, ὅτι ἦταν ἄρχοντας σωστός. Ἐνας ἄστετος ἄρα-

πης στάθηκε μπροστὰ του καὶ ἔκανε ἄπειρα «σαλαμαλέκ», λιγώντας τὸ σῶμα του ἐδῶ καὶ κεῖ καὶ ἀραδιάζοντας ἄφθονα ἐγκώμια.

Κι' ὁ Γιολὸφ, καμαρωτὸς καὶ σπουδαῖος, σκόρπισε ἀνοιχτόχερα μικρὰ νομίσματα τριγύρω.

—Τέτοιοι εἶν' οἱ Γιολὸφ, εἶπε ὁ κ. Γκαρδὲτ. Ἰδρὸκόπησε χρόνια δλάκερα γιὰ νὰ κερδίσει λίγα χρήματα, πουλώντας ἐμπορεύματα στὸν Ἀπάνω Νίγηρ. Γυρίζει τώρα ἐδῶ, κάνει τρελὰς σπατάλες, σκορπᾷ τὰ λεφτὰ του στοὺς δρόμους. Σὲ λίγες μέρες θὰ ξανάρθει, θὰ μοῦ δώσει ὅλο του τὸ κουστούμι καὶ θὰ φύγει πάλι, ἔτοιμος νὰ κακοπεράσει καὶ νὰ δουλέψει ἄλλα τόσα χρόνια, γιὰ νὰ γυρίσει μιὰ φορὰ ἄκόμα, νὰ κάνει φιγούρα στοὺς φίλους του στὸ Σαιν-Λουί.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, μπήκε στὸ μαγαζί μιὰ νέα γυναίκα ὠραία καὶ χαριτωμένη. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἦταν κανονικὰ, τὸ χρῶμα τῆς πολὺ μελαχροινὸ, ἡ κορμοστασιά τῆς λεπτὴ καὶ λιγερή.

Ζήτησε, μὲ φωνὴ ἡσυχὴ καὶ γλυκειά, νὰ διαλέξει ἕνα στολίδι.

Στὰ πυκνὰ καὶ μακριὰ μαλλιά τῆς εἶχε βάλει χάλκινες καρφίτσες. Στὰυτιά τῆς κρεμόνταν χρυσοὶ κρίκοι. Στὰ μπράτσα τῆς καὶ στὰ πόδια τῆς γυάλιζαν βραχιόλια ἀπὸ χαλκὸ. Τὴ συνόδευε ἕνας ἄντρας, ποὺ τῆς ἔμοιαζε, μὲ εὐρωπαϊκὰ χαρακτηριστικὰ,

Ὁ Πεπίνος πῆδεν ἀπ' τὴ χαρὰ του...
(Σελ. 226, σ. 6.)

πυκνά μαλλιά και μελαχρινό χρώμα. Φορούσε μιὰ κυλόττα ως τὰ γόνατα, μιὰ απλή μπέρτα στους ώμους κι' ή ευγένεια τής περπατησιδας του και τής στάσης του προκαλούσε τήν προσοχή.

— Είναι απ' τή φυλή Πεϋλ, είπε ό υπάλληλος όταν έφυγαν. Ο στρατηγός Φαιντέρμπ, που μελέτησε με πολλή προσοχή αυτές τις φυλές, λέει πως είναι απόγονοι των αρχαίων Αιγυπτίων κι' ότι ο τύπος τους μοιάζει με τις μορφές τις σκαλισμένες ή ζωγραφισμένες στους τάφους των Φαραώ...

— Και τί είν' αυτά τὰ πέτσινα κουτάκια που φορούν τριγύρω στο λαιμό; ρώτησε ό Γιώργος.

— Οι Πεϋλ είναι φανατικοί μουσουλμάνοι. Στις θηκούλες αυτές έχουν κρύψει ρητά του Κορανίου. Τάχουν σά φυλαχτά και τὰ λένε «γκρι-γκρι». Καθένα έχει τὸ δικό του προορισμό. Ένα «γκρι-γκρι» για τις σφαίρες, άλλο για τους πυρετούς, άλλο για τ' άγρια θηρία. Κι' έχουν άπόλυτη πεποίθηση στη δύναμή τους.

— Νά, βλέπετε αυτή τή μαύρη που μπήκε τώρα, κρατώντας τὸ παιδί της καθάλλητά πάνω στη μέση της; Είναι απ' τή φυλή των Τουκουλέρ, που είναι μίγμα των Γιολόφ και των Πεϋλ. Οι Τουκουλέρ είναι επίσης φανατικοί μουσουλμάνοι, που φυλάνε ζηλότυπα τήν άνεξαρτησία τους. Θά τους γνωρίσετε καλύτερα στὸν Άπάνω-Ποταμό, όπου βρίσκονται σὲ αδιάκοπη αναστάτωση.

Ο Γιώργος Καρδινιάκ χασομέρησε πολύ μέσα στο μαγαζί αυτό, όπου ή επιγραφή «Εἰσοδος ελευθέρα» κι' ή πολυτέλεια των έμπορευμάτων, τραδούσε όλη τήν «αριστοκρατία» του Σαίν-Λουί. Μά είχε ύποσχεθεί στὸν Τσάνερ νά περάσουν μαζί τις τελευταίες ώρες στο Σαίν-Λουί, γιαυτό πήγε νά τὸν βρῇ στὸν καταυλισμὸ τοῦ πεζοναυτικοῦ.

Ο Τσάνερ, έτοιμαζόταν κι' αυτός για ξεκίνημα. Μά ή τύχη που ως τώρα τους είχε ενώσει, τώρα τους χώριζε. Ο νεαρός Άλσατς είχε λάβει τὸ ίδιο πρωί διαταγή νά είναι έτοιμος νά φύγει για τὸ γαλλικὸ Κογκό, που τῷχε χαρίσει στη Γαλλία ένας τολμηρὸς έξερευνητής, δίχως νά ρίξει τουφεκιά.

Ο έξερευνητής αυτός ήταν ένας άξιωματικὸς τοῦ πεζοναυτικοῦ, ό Σαβοριαν ντε Μπραζά.

Ξεκίνησε από τὸ Γκαμπόν στὰ 1875, μαζί μ' ένα στρατιωτικὸ γιατρό, πέρασε τέσσερες χιλιάδες χιλιόμετρα, σχεδόν όλα με τὰ πόδια, έχοντας μόνη συνοδεία είκοσι Σενεγαλέζους, και τα ξιδεύοντας πέντε δάκρυα χρόνια, έφερε τή γαλλική σημαία ως τὸ μεγάλο ποταμὸ τοῦ Κογκό. Μά αντί νά χαράξει τὰ ἔκρη του με αίμα και με πυρκαϊές, καθώς ό Άμερικανὸς Στάνλεϋ, που τήν ίδια εποχή διέσχισε τήν Ά-

φρική κανονιοβολώντας αδιάκοπα τὸ Κογκό, εκείνος τὸ κατέκτησε εἰρηνικά, μένο με τή δύναμη τοῦ λόγου κι' έτσι ή Γαλλία απόκτησε μιάν άποικία, που ή έκτασή της είναι όση σχεδόν κι' ή ευρωπαϊκή περιοχή της.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Μπραζά έδωσε άφορμή στην έξερεύνηση τοῦ Νελλου. Σ' αυτά τὰ μέρη λοιπὸν επρόκειτο νά διευθυνθεῖ τώρα ό Τσάνερ. Οι δυὸ φίλοι, σκυμμένοι πάνω σ' έναν «άτλαντα» όλη τή νύχτα, έκαμαν χίλια όνειρα και σχέδια, και φαντάστηκαν τις τρεις γαλλικές άποικίες, τὸ Άλγέριο, τὸ Σουδάν και τὸ Κογκό, νά ένώνονται στο μυστηριακὸ κέντρο τῆς λίμνης Τσάδ, όπου έλάχιστοι ταξιδιώτες είχαν ως τότε κατορθώσει νά φτάσουν.

Τ' όνειρο αυτό χρειάστηκε δεκαοχτὼ χρόνια νά πραγματοποιηθεῖ.

— Θ' αλληλογραφούμε ταχυτικά! Ὑποσχέθηκαν, ό ένας στὸν άλλον, οι δυὸ φίλοι όταν χωρίστηκαν.

Τήν επομένη, ό «Φαιντέρμπ», ένα μικρὸ ποταμόπλοιο, άφινε τήν άποδοθήρα τοῦ Σαίν-Λουί, σέρνοντας άργά και με κόπο πίσω του δώδεκα φορηγίδες, που καθώς κυλούσαν, σχημάτιζαν ένα μικροσκοπικὸ δάσος από κατάρτια.

Στις όχτὼ πρώτες φορηγίδες ήταν οι πεζοναυτες τοῦ Κασσαίν. Στις άκόλουθες δυὸ ήταν ένας παράξενος κόσμος: άκροβολιστές, ξαπλωμένοι όκνηρά πάνω στὰ πλατειά τους «μπάντιο» (κουβέρτες) άραπίνες που άναβαν φωτιά για νά έτοιμάσουν τὸ «κουσκός». Τοῦρκοι παπάδες, που έκτελοῦσαν τὰ σαλαμαλέκτους (χαιρετισμὸς προσευχῆς) με μεγάλες χειρονομίες και βαθιές ύποκλσεις: τηλεγραφητές, που πήγαιναν νά βροῦν τὰ γραφεῖα τους στὸν Άπάνω-Ποταμό και σκότωναν τήν ώρα παίζοντας χαρτιά.

Οι τελευταίες φορηγίδες ήταν γεμάτες από κάσες κι' άποσκευές τοῦ λόχου, από έμπορεύματα που τὰ περίμεναν οι διάφοροι σταθμοί, προμήθειες κάθε λογῆς. Στρατολογημένοι ιθαγενεὶς ναυτες τοῦ Σενεγάλη, ξαπλωμένοι στις κορφές αὐτῶν των σωρῶν, κρατοῦσαν άμέριμνα τὸ δοιάκι στὰ χέρια,

Ο κ. Άντοναί κι' οι άξιωματικοὶ τοῦ πεζοναυτικοῦ έμειναν στὸν «Φαιντέρμπ». Μαζί τους ταξίδευε κι' ένας ίεραπόστολος λευκός, ό πάτερ Βουρβόν, που τὸν είχαν στείλει στην περιοχή τοῦ Νίγηρ για νά κατηχήσει τοὺς πλῆθυσμούς, κι' ένας ταχυδρομικὸς υπάλληλος, λεγόμενος Γκωτιέ, που ήταν έμπειρος κυνηγὸς και μ' ένα όπλο Βίνσεστερ στο χέρι, ζητοῦσε νά βρῇ στις όχθες κανένα προκόδειλο.

Ο Σενεγάλης ξετόλιξε μπρὸς στὰ μάτια των ταξιδιωτῶν μακρινές όχθες από άμμο λαμπερό, αδιάκοπο και μο-

νότονο, όπου φαινόταν ακόμα πιὸ ξερά μερικὰ φτωχὰ φοινικόδεντρα, που φύτρωναν έδῶ και κεῖ.

Κατὰ τὸ βράδυ, φάνηκαν στη δεξιά όχθη μερικές μαυριδερές σκηνές ιθαγενῶν, στημένες στὸν άμμο. Μία συνοδεία από καμήλες πέρασε πλάι στην όχθη και τὰ μεγάλα τους κορμιά φάνταζαν μέσα στο πορτοκαλλί βάθος τοῦρανοῦ, σάν θεαματικές «κινέζικες σκιές».

(Ακολουθεῖ)

ΜΕ ΤΗ ΒΡΟΧΗ

[Συνέχεια και τέλος 128 σελ. 227.]

Καθὼς τρέχαμε μέσα στὰ νερά, μοῦρθε στὸ νοῦ ή εικόνα των δυὸ άλλων παιδιῶν. Έτσι άστειοι θά φαινόμαστε και μεῖς. Κι' οι άλλοι θά γελοῦνε. Μά δὲν προφτάσαμε νά τρέξουμε και πολύ. Καινούργιο σύννεφο άνοιξε ξαφνικά τοὺς καταρράχτες του κι' ή μπόρα μᾶς βρῆκε άπροσάτευτους στη μέση τοῦ δρόμου.

— Τώρα;

— Άν ακολουθούσαμε τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ μας, δὲ θά βρίσκαμε πουθενά στέγη. Έπρεπε νά λοξέψουμε δεξιά, νά βγούμε στὸ δρόμο τοῦ μῶλου και νά σταθούμε κάτω απ' τὸν τζίγκο κανενὸς καφενεῖου.

Διασχίσαμε αὐτὸ τὸ διάστημα μέσα σ' ένα σωστὸ κατακλυσμὸ και φθάσαμε στο καφενεῖο μουσκεμμένοι σάν παπιά. Ο Μίμης άρχισε νά τὰ βάζει με μένα. Η άνυπομονησία μου έφταιγε. Θά τῷλεγε στη μητέρα ότι έγὼ τὸν παρέσυρα. Κι' αν τή γλύτωνα...

— Δὲ βαριέσαι, ή θεία είναι καλή, είπα εγὼ. Έμένα ποὶς με γλύτώνει...

— Νομίζεις; Έμένα θά μού ρέζουν και βεντούζες τὸ βράδυ, ώρισμένως... Ά, αλήθεια, είδες; Κοντεύει νά νυχτώσει κι' ή «Τζέννου» άκόμη δὲ φάνηκε. Μήν έπαθε τίποτα μ' αὐτὴ τή φουρτούνα;

Κόιταξα κι' εγὼ τὸ λιμάνι. Η «Τζέννου» ήταν τὸ βαποράκι τῆς άκτοπλῆδας, που έρχόταν κάθε άπόγεμα στο λιμάνι μας κι' έφευγε τ' άλλο πρωί. Ήταν κομψὸ και κάτασπρο, σάν ψεύτικο. Τ' άγαπούσαμε, τὸ παρακολουθούσαμε κάθε άπόγεμα που σκολνάγαμε και ξεραμε άπόξω τὰ δρομολόγια του. Είχαμε κανει μ' αὐτὸ και δυὸ έκδρομές.

Έξω τὸ πέλαγος ήταν φουρτουνιασμένο και σκοτεινὸ. Στὸ λιμάνι, τὰ καΐκια κι' οι βάρκες χόρευαν έναν άρρυθμο χορὸ. Η «Τζέννου» δὲ φαινόταν πουθενά. Πολὺ πιθανὸ νάχε γίνει κανένα δυστύχημα, κανένα ναυάγιο, ποὶς ξέρει. Μ' αὐτὸν τὸν παλιόκαιρο...

Σὲ λίγο ή βροχή είχε πάψει όριστικά. Έρχόταν ένα ήσυχο βράδυ σιγά, σιγά. Ποῦ και ποῦ άναβαν τὰ φῶτα.

Αὐτὴ τή φορά δὲν ήταν φόβος νά τήν ξαναπάθουμε. Και ξεκινήσαμε.

Μιλούσαμε δλοένα για τή «Τζέννου» που δὲν είχ' έρθει. Είπαμε νά πεταχτούμε σὸν πρακτορεῖο νά ρωτήσουμε για τήν τύχη της. Μά ήταν άργά, θά μᾶς έπαιρνε νύχτα.

Στὸ τελευταῖο σταυροδρόμι, ό Μίμης μ' άφισε για νά πάει στο σπίτι του. Δυὸ βήματα πιὸ κάτω ήταν και τὸ δικό μας. Σιμώνοντας, είδα τὸ κεφάλι τῆς μητέρας στο παράθυρο. Σημάδι τῆς άνησυχίας της.

Είχαν στείλει τήν όμπρέλλα στο σχολεῖο. Δὲ μᾶς βρῆκαν εκεί και γύρισαν πίσω με τήν ιδέα πως θάχα φτάσει πρώτος στο σπίτι. Μά στο σπίτι δὲν ήμουν. Έτσι ή μητέρα πήγαινε νά χάσει τὸ μυαλὸ της.

Βιαστικά έβγαλα παπούτσια και ρούχα και κάθησα στη φωτιά νά στεγνώσω. Η άνησυχία τῆς μητέρας χαλάωσε τὸ μάλωμά της. Έτσι έλαβα και ρὸ νά συλλογιστῶ πάλι τή «Τζέννου». Θά γύριζε και τήν κουδέντα:

— Ξέρεις, μητέρα, ή «Τζέννου» δὲ φάνηκε στο λιμάνι. Τέτοια ώρα έπρεπε νάχει έρθει. Μ' αὐτὸν τὸν παλιόκαιρο κάτι θάπαθε. Έγὼ λέω πως θάγινε κανένα δυστύχημα...

Η μητέρα με κοίταξε κατάμματα, μάντεψε μέσα στο βλέμμα μου τή σκέψη μου και, πολεμώντας νά κρύψει ένα χαμόγελο μ' έναν προσποιητὸ αὐστηρὸ τόνο φωνῆς, μού είπε:

— Μπά; σὲ πήρε ή έγνοια για τή «Τζέννου»; Μή φοβάσαι και δὲ θά βγῆκε απ' τὸ λιμανάκι της για νά θαλασσοπνιγεῖ μέσα στη βροχή και στη φουρτούνα. Έχει περισσότερο μυαλὸ ή «Τζέννου» από μερικά παιδιά...

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

“ΦΡΟΝΕΙ ΚΑΙ ΜΕΝΕ,”

[ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ] *

Ένας Δευκάδιος ιστορικὸς είπε: «Έχουσι κι' αἱ μικραὶ πόλεις τὰς μεγάλας των ήμέρας». Και νά, ή μικρή πατρίδα τοῦ Βαλαωρίτη έζησε μιὰ μεγάλη ήμέρα τήν Κυριακή, 7 Ιουνίου, όταν έτέλεσε τάποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς του.

Ιδιώτες Δευκάδιοι είχαν τήν ώραία πρωτοβουλία νά γιορτάσουν τή συμπλήρωση εκατονταετηρίδας από τή γέννηση τοῦ μεγάλου συμπατριώτη των κ. Έθνικὸ ποιητῆ. Στὴν πρόσκληση των ιδιωτῶν αὐτῶν άποκρίθηκαν όλοπρόθυμα τὸ Κράτος, τὸ Πανεπιστήμιο κι' οι λοιπές επίσημες οργανώσεις. Έτσι έγινε στην μικρούλα πόλη τῆς Δευκάδας ή τριήμερη γιορτὴ που άφησε έντύπωση άλησμόνητη σ' όσους είχαν τήν ευτυχία νά τήν παρακολουθήσουν.

(*) Ἰδὲ κι' Ἀθηναϊκή Ἐπιστολή 28ου φύλλ.

Επίσημοι κι' ιδιώτες, πάνω από 280 άτομα, φθάσαμε τὸ Σάββατο τ' άπόγεμα με τήν Ἀγγελική, ναυωμένη επίτῃδες, στη Δευκάδα. Κι' όλο αὐτὸ τὸ πλῆθος, σὲ μιὰ πολίχνη που δὲν υπάρχει ένα ξενοδοχεῖο, βολεύθηκε άνετότατα για τρεῖς ήμέρες. Έθαυματούργησε ή ελληνική φιλοξενία γι' άγάπη τοῦ ποιητῆ.

Όλοι οι Δευκάδιοι λατρεύουν τή μνήμη τοῦ Βαλαωρίτη και βλέπει κανείς, εὐθὺς μόλις πατήση στο νησί, ότι ζῇ άκόμη μεταξύ τους τὸ πνεῦμα του. Πως μπορούσε διαφορετικά, όταν ό ποιητῆς τόσο άγάπησε τὸν τόπο του και τόσο τὸν έδόξασε;

Τὸ μνημόσυνο έγινε στὸν τάφον του, στην αὐλὴ τοῦ Παντοκράτορος, με τρεῖς έπισκόπους, (Δευκάδος, Πρεβέζης και Κερκύρας) και μ' όλον τὸν κλήρο τοῦ νησιοῦ. Μέσα στὸν ίδιο ναὸ υπάρχουν τὰ μνημῆματα προγόνων τοῦ Ἀριστοτέλη Βαλαωρίτη, που διακρίθηκαν στην Ἐπανάσταση. Καὶ διαβάζοντας κανείς τις έπιγραφές, βλέποντας συνάμα πάρα τέλη Βαλαωρίτη κι' αὐτόν, άξιο τοῦ δνόματός των, έθαύμαζε τὸ σπάνιο αὐτὸ δείγμα οἰκογένειας, που κρατεῖ επί σειρά γενεῶν αδιάκοπη τή συνέχεια εκλεκτῶν τέκνων.

Αὐτὸ φάνηκε προπάντων μετὰ τήν τελετὴ των άποκαλυπτηρίων, όταν από τὸ επίσημο βῆμα ό έγγονος Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης, στυλωμένος πλάι στη λευκή προτομή τοῦ πάππου, ευχαρίστησε όλους για τή συμμετοχή των στη γιορτὴ και πρόσφερε στους ποιητῆς Παλαμά και Σικελιανὸ από έν' αὐτόγραφο ποίημα τοῦ Βαλαωρίτη, βαλμένο σὲ περγαμνὴ με χρυσὸ άφιέρωμα. Τί πολύτιμο και συγκινητικὸ δῶρο!

Για τή ζωή και τὸ έργο τοῦ ποιητῆ μίλησαν επιτόπου ό αντιπρόταγες κ. Σ. Μενάρδος κι' άλλοι πολλοί, μ' ευγλωττία και συγκίνηση. Ἀλλά ή συμμετοχή τῆς Λαμίας είχε κάτι τὸ πιὸ συγκινητικὸ. Η Λαμία έστειλε αντιπρόσωπό της τὸν γηραιὸ κ. Τράκα, νά ραντίσῃ τὸ μνημῆμα τοῦ Βαλαωρίτη με χῶμα από τὸν τάφον τοῦ ήρωα θανάση Διάκου, που τόσοσν ώραία τὸν έχει ύμνήσει ό ποιητῆς.

Τὸ μεσημέρι τῆς Κυριακῆς, στη Δέσχη τῆς Δευκάδας, εκ μέρους τῆς Κοινότητος προσφέρθηκε πλουσιότατο πρόγευμα στοὺς ξένους. Καὶ τὸ ίδιο βράδυ, στην πλατεία τοῦ λιμένα έκάηκαν πυροτεχνήματα άξίας άνω των σαράντα χιλιάδων. Ἀλλ' απ' όλα αὐτά, πολὺ μεγαλύτερη έντύπωση θάφήσῃ στην ψυχὴ των ξένων επισκεπτῶν ή Μαδουρῆ, τὸ μαγευτικὸ νησάκι όπου έμόναζε ό ποιητῆς, και που μαζί με τάλλα τριεχαριτωμένα νησάκια, Σχορ-

πιό, Ξελωνάκι, Νυδρί, που άντικρύζει κανείς καθὼς πλησιάζει τή Δευκάδα, άποτελεῖ όλοζώντανο ύμνο στην όμορφία τῆς Ἑλληνικῆς νησόσπαρτης Θάλασσας.

Πήγαμε στη Μαδουρὴ τή Δευτέρα τὸ πρωί και μέναμε ως τις τέσσαρες τ' άπόγευμα. Ζήσαμε μερικές στιγμές στο έρμητήριο τοῦ ποιητῆ, είδαμε τήν άγαπημένη του εἰλιξ και θαυμάσαμε στην αὐλὴ του τὰ ώραία κορίτσια τοῦ νησιοῦ νά χορεύουν με τόση χάρη, ντυμένα τὰ γραφικά ρωμέϊκα κοστούμια τους.

Στὴ Μαδουρῆ, χωρὶς επίσημο πρόγραμμα, έγινε τῶραιότερο κι' εὐλαδέστερο μνημόσυνο τοῦ ποιητῆ.

Πάνω στην ψηλότερη κορυφὴ τοῦ νησιοῦ, οι ποιητῆς Παλαμάς και Σικελιανός, καθώς κι' ή κυρία Μαυρέτα Τοαρχαμπά - Λυκιαρδοπούλου, άπήγγειλαν διάφορα έργα τοῦ Βαλαωρίτη. Κι' ήταν μιὰ ξεχωριστή συγκίνηση νά τοὺς άκούει κανείς και νά σκέπτεται ότι από τήν ίδια εκείνη θέση, πολλές φορές θάντηχες, λέγοντας τοὺς ίδιους στίχους, ή βροντερὴ φωνὴ τοῦ ποιητῆ.

Όταν κατεδήκαμε από τήν κορυφὴ εκείνη, μᾶς περίμενε γεῦμα που τὸ πρόσφερε σ' όλους, σὲ περισσότερα δηλαδή από τριακόσια άτομα, ή οἰκογένεια Βαλαωρίτη. Μὲ τὸ γεῦμα αὐτὸ μᾶς δόθηκε άφορμή νά ίδουμε άλλη μιὰ φορά πόσο ή οἰκογένεια αὐτὴ κρατεῖ τις εὐγενικές παραδόσεις της. Τὸ μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ ήταν στολισμένο με τὸ οἰκόσημο των Τυπάλδων που πέρασε με τὸ γάμο τοῦ ποιητῆ τόσο άντάξια στην οἰκογένεια τοῦ Βαλαωρίτη. Φρόνει και μένε παραγγέλνει τὸ οἰκόσημο. Κι' ό Βαλαωρίτης, φρόνει πάντα τὰ καλὰ και τὰ μεγάλα κι' έμενε στοὺς άγῶνες και στις πεποιθήσεις του, άκλόνητος, άπτόητος σὲ κάθε κίνδυνο και σὲ κάθε άπειλή.

Φρόνει και μένε! Ἀς κρατήσουμε και μεῖς βαθιά στην ψυχὴ μας τὸ παράγγελμα τὸ άγιασμένο από τὸ παράδειγμα τοῦ μεγάλου ποιητῆ. Μ' αὐτὸ μόνο τὸν τρόπο μπορούμε νά τελέσουμε μνημόσυνο άντάξιο τέτοιου ήρωα και τέτοιου πατριώτη!

Σ. Γ. Μ.

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

ΑΓΩΓΗΣ

Μὲ δάκρυα άποκοιμήθηκες, παιδούλα μου, κι' ή θλίψη μάτια σου κίεζε τὸ γλυκὸ χαμόγελο νά μούψη, που απ' τοὺς βυθούς χρυσόνειρου ξεφεύγοντας, προβάλλει, σάν ήλιος χειμωνιάτικος, σερνὰ απ' άνεμοζάλη.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ Γ. ΣΑΒΒΑΡΙΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΜΙΛΛΟΣ ΦΛΑΜΜΑΡΙΟΝ

Αγαπητοί μου,

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ
Γάλλος αστρονό-
μος Κάμιλλος
Φλαμμαριόν πέ-
θανε αυτόν το
μήνα στο Παρίσι.
Ήταν πιά ογδον-
τατρίων χρονών

μά τόσο γερός, τόσο ζωηρός, τόσο ακ-
μαίος, που κανένας δε φανταζόταν πως
θα φευγε τόσο γρήγορα... Τη νύχτα
έκείνη, αρρωστος, άγρυπνούσε κοιτάζον-
τας τον ουρανό, όπως τότε κάνει τόσες
άλλες νύχτες στη μακριά του ζωή. Μιά
στιγμή θέλησε να μοιραστή το θαυμα-
σμό του με τη γυναίκα του.

— «Ελα, τής είπε, έλα να ιδής τί
ώραίος που είναι απόψε ο ουρανός!

Ή κυρία Φλαμμαριόν έτρεξε κι' ο
άντρας της έπεσε στην άγκαλιά της.
Ήταν νεκρός. Είχε πεθάνει κοιτάζον-
τας τάγαπημένα του άστρα. Τι ώραίος
και ταιριαστός θάνατος!

Μά κι' ή ζωή του Φλεμμαριόν στά-
θηκε ώραία, γεμάτη και παραδειγμα-
τική. Κανένας ίσως στέν κόσμο δεν έρ-
γάστηκε πιδ πολύ και πιδ καλά άπ' αυ-
τόν. Κι' άρχισε από παιδί. Δεκατρίων
χρονών έφυγε άπ' το χωριό του κι'
έγκαταστάθηκε φοιτητής στο Παρίσι, σέ
μιά καμαρούλα του Καρτιέ-Λατέν. Δε-
κάξη χρονών είχε πάρει δυο διπλώματα.
Δεκαεφτά χρονών διορίστηκε βοηθός
στο Άστεροσκοπείο, — στο δοξασμένο
έκείνο Άστεροσκοπείο που άργότερα
έμελλε να γίνη και διευθυντής του. Και
δεκαεννιά χρονών δημοσίευσε το πρώτο
του έργο «Τό πλήθος των κατοικημένων
κόσμων». Από τότε δεν έπαψε ούτε τις
καθάρ έπιστημονικές του εργασίες,
ούτε τις εκλαϊκευτικές και λογοτεχνι-
κές. Κάθε χρόνο έστελνε δώδεκα του-
λάχιστο «όπομνήματα» στην Άκαδη-
μία των Έπιστημών και σ' άλλες Άκα-
δημίες που ήταν μέλος. Κάθε χρόνο
έδγαζε από ένα τουλάχιστο βιβλίο, είτε
έλωσιόλου καινούργιο, είτε παλιό, έπε-
ξεργασμένο κι' επιδιορθωμένο. Και κά-
θε χρόνο δημοσίευε άμέτρητα άρθρα
σ' έφημερίδες και περιοδικά, στο «Φι-
γκαρό» κυρίως και στα «Πολιτικά και
Φιλολογικά Χρονικά». Μ' όλ' αυτά,
ο μεγάλος αστρονόμος έβρισκε καιρό
νάνα και «άνθρωπος του κόσμου», να
συχνάξη στα φιλολογικά και καλλι-
τεχνικά κέντρα, να φαίνεται λίγο παν-
τού. Και μιά φορά το χρόνο, κάθε 22
Ιουνίου, που είναι ή μεγαλύτερη, ή
φωτεινότερη μέρα, καλούσε τους φίλους
του στο Άστεροσκοπείο και γιόρταζε
μέ συμπόσιο, με λόγους και με ποιή-

ματα, την «εορτή του Φωτός» που αυ-
τός ο ίδιος είχε καθιερώσει.

Τι τά θέλετε! Ο Κάμιλλος Φλαμμα-
ριόν δεν ήταν μόνο ο μεγάλος έπιστή-
μονας, ο μαθηματικός του Ουρανού,
που ή Άστρονομία του χρωστά τόσες
σπουδαίες εργασίες, όπως το κλασικό
του έκείνο «Οκίμιο περί διπλών άστέ-
ρων». Ήταν κι' ένας φιλόσοφος, ένας
ποιητής κι' ένας λογοτέχνης θαυμα-
στός! Τά πορίσματα τής Έπιστήμης
του δεν τά κρατούσε ζηλόφθονα μόνο
για τον έαυτό του και για τους άλ-
λους σοφούς των Άκαδημιών. Ήθελε
να τά κάνη «κτήμα κοινό», ήθελε να
τά ξέρη και να τά όφελείται όλος ο
κόσμος. Πρώτος άνάμεσα στους μεγά-
λους αστρονόμους, ο Φλαμμαριόν έγρα-
ψε μιά μεγάλη «Λαϊκή Άστρονομία».
Και χάρη στο Φλαμμαριόν, που ήταν
ένας άμύμητος άληθινά εκλαϊκευτής
τής Έπιστήμης, ο κόσμος, ο κοσμά-
κης, ενδιαφέρθηκε για τον Ουρανό και
πόθησε ζωηρά να μάθη τά μυστήριά
του. Πρωτίτερα, την Ουρανια δεν την
άγαπούσαν τόσο πολλοί. Τη φοβόνταν
μάλιστα οι περισσότεροι σά μιά θεό-
τητα άδστηρή, δύσκολη, άγρια, άπρό-
σιτη. Ο Φλαμμαριόν έκαμε να τη
γνωρίσουν από κοντά, να ιδούν πόσο
είναι γλυκειά, καλόβολη και να την
άγαπήσουν όλοι! Γιατί ήξερε αυτός
να την παρουσιάσει στον κόσμο όπως
είναι, μ' όλη την άλήθεια πάντα και
την άκρίβεια του έπιστημονα, αλλά και
μ' όλη την ευγλωττία, το λυρισμό, τη
χάρη του ποιητή, του λογοτέχνη.

Άλλά έκείνο που έκαμε τον Κά-
μιλλο Φλαμμαριόν άληθινά κοσμαγά-
πητο, — ώστε να του χαρίζουν ακόμα
και βίλλες άγνωστοι θαυμαστές του, —
ήταν ή φιλοσοφία του, μιά έπιστημο-
νική μιά αίσιόδοξη και καθαυτό πα-
ρήγορη φιλοσοφία. Γιατί ο Φλαμμα-
ριόν δεν ήταν «ύλιστής» όπως άλλοι
αστρονόμοι του καιρού του' δεν ήταν
άρνητης του Θεού, τής άθάνατης Ψυ-
χής, τής μετά θάνατον Αίωνιότητας.
Ήταν «πνευματιστής». Επιστεύε σ' όλα
αυτά τά μυστήρια ο ίδιος και την πί-
στη του προσπαθούσε να τη μεταδίδη
και στους άλλους. Κι' έγραψε το πε-
ρίφημο έκείνο βιβλίο «Ο Θεός στη
Φύση», όπου άντικρούει τις ύλιστικές
θεωρίες του Μπύχγερ και των άλλων
γερμανών ύλιστών.

Κάποιος άπ' αυτούς, αστρονόμος, εί-
χε πη: «Έφαξα σπιθαμή προς σπι-
θαμή τον ουρανό, αλλά Θεός δεν βρήκα
πουθενά». Κι' ο Φλαμμαριόν του άπο-
κρίθηκε: «Πού ήθελες λοιπόν να τον
βρής; καθάλλα σέ κανέν άστρο;» Ένας
άλλος, Γερμανός επίσης, είχε πη: «Αν
υπάρχει Θεός και θέλη να τον πιστεύου-
με, γιατί δεν γράφει τ'όνομά του με
χρυσά γράμματα στον ουρανό;» Κι' ο

Φλαμμαριόν του άποκρίθηκε: «Με τί
γράμματα; Γερμανικά βέβαια!...» Ά-
πειρα τέτοια, τόσο έξυπνα όσο και λο-
γικά, βρίσκει κανείς σ' αυτό το βιβλίο.
Είν' έπιστημονικά, αλλά και λαϊκά μα-
ζί. Δείχνει στον καθένα πόσο αυθαίρε-
τες, άστήριχτες, λανθασμένες, άτελείς
ήταν οι θεωρίες έκείνες που δηλητη-
ρίαζαν τους ήμιμαθείς και τους
άπλεικούς. Και κηρύττει το «άγνοου-
μεν και άγνοήσομεν» τής άληθινής
Έπιστήμης στον άπορό τά μεγάλα
προβλήματα του Θεού, τής Ψυχής, του
Θανάτου, τής Άθανασίας, — του «άπό
που έρχόμαστε και πού πηγαίνουμε», —
προβλήματα που ο άνθρωπος δεν θα
μπορέση ποτέ να τά λύση με το νοῦ,
με την έπιστημονική παρατήρηση, με
το πείραμα, μπορεί όμως να ταγγίξη,
να τά εξετάξη με τη διαίσθηση, με την
καρδιά, με τη συνείδηση, να τά φωτί-
ξη με το φώς τής ίδίας του τής ψυ-
χής...

Αυτή ή ιδέα, αυτή ή διδασκαλία
υπάρχει όχι μόνο σ' έκείνο το βιβλίο,
άλλά και σ' ό,τι άλλο φιλοσοφικό έγρα-
ψε ο Κάμιλλος Φλαμμαριόν. Με το νοῦ
του, με τη σοφία του, είχε πειστή πως
ή θετική Έπιστήμη είναι άνίκανη
να δώση άπάντηση σέ τέτοια προβλή-
ματα. Με την καρδιά του όμως, με τη
διαίσθησή του, με το έσωτερικό του
φώς, έδλεπε, πειθόταν, πως κάτι υπάρ-
χει. Δεν μπορούσε να πειστή ποτέ πως
η ψυχή του δεν ήταν άθάνατη και πως
δεν την περίμενε μίαν άλλη, αιώνια
ζωή. Δεν μπορούσε να παραδεχθή πως
δεν υπάρχει μιά Δύναμη που μάς διευ-
θύνει, ο Θεός. Και τη βεβαιότητα του πί-
στη, την ώραία, ήθελε να την έχουν
όλοι, σοφοί και άσοφοί, μικροί και
μεγάλοι. Γι' αυτό τον διάβαζαν τόσο
οί άνθρωποι και τον έλάτρευαν σ' όλο
τον κόσμο. Τους παρηγορούσε, τους
ανακούφιζε, τους ζωογονούσε, τους έν-
θάρρυνε ή αίσιοδοξία του. Τους έδινε
γνώσεις, αλλά κι' έλπίδα. Τους φανέ-
ρωνε τον έναστρο Ουρανό, αλλά και
την αϊώνιο Θεό. Και γι' αυτό ήταν
ένας μεγάλος αστρονόμος κι' ένας με-
γάλος άνθρωπος μαζί, — ένας νους εὖ-
ρύς, μιά θερμή καρδιά, μιά ώραία ψυ-
χή... άθάνατη!

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΛΑ

Ο νέος κυνηγός, ο,τι του άρέσει, ο γέρος
προσπαθεί ναποφύγη, ο,τι δεν του άρέσει.

**

Τά όράματα ενός ανθρώπου που νυστά-
ζει, μοιάζουν με ήθοποιούς που κάνουν
πρόβες: το βράδυ να παραστήσουν με τά
σωστά των.

**

Βιβλίο άνοστο, που τάγοράζεις μύδλα,
μοιάζει με όχληρό γνώριμο που του πλη-
ρώνεις και το γούμα.

Δ. Γ. Κ.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΘΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'. (Συνέχεια)

Βέβαια, ή ημέρα αυτή θύργουσε.
Πάντα όμως, με την εργασία, θα έρ-
χόταν...

Έτσι εργάστηκε ως το βράδυ, κι' ά-
φοῦ ακόμα άναψν τά φώτα. Ο Γερο-
θωμάς όμως δεν φαινόταν. Γιατί τάχα
δεν πήγαινε να την πάρη, όπως κάθε
βράδυ; Τι είχε γίνει, τί είχε πάθει;
Η Μαρίκα άνησύχησε και,
αφοῦ τον περίμενε καμμιάν
ώρα από τη συνειθισμένη,
αναγκάστηκε να φύγη για
το σπίτι μονάχη της.

Βρήκε το Γεροθωμά αρ-
ρωστο, σέ κακή κατάσταση.
Είχε τόσο μεγάλο πυρετό,
που δεν την έγνώρισε. Το
δυστυχισμένο κορίτσι φώ-
ναξε την κυρά-Παύλαινα
που δεν είχε είδηση, γιατί
δεν είχε ιδεί το Γεροθωμά
δταν έγύρισε στο σπίτι και
δεν ήξερε καν πως ήταν
μέσα. Η κυρά Παύλαινα
έτρεξ' εὐθύς, τον άνασήκω-
σε, τον περιποιήθηκε. Τοῦ
έβαλε ζεστά βλεπόντας όμως
πως ο άρρωστος δεν πη-
γαινε καλύτερα, έστειλε τη
Μαρίκα να φωνάξη γιατρό.

Σέ λίγο ο γιατρός ήρθε,
έξέτασε το Γεροθωμά κι' εί-
πε πως είχε περιπνευμονία.

Πού να κρουλόγησε τάχα
ο κακόμοιρος ο γέρος; Ό-
ταν γύριζε από το γάμο με
τό λεωφορείο, ή γιατί κοι-
μήθηκε στο κρύο μάρμαρο
του τζακιού όληνύχτα, κλαί-
γοντας για την άχαριστία
τής Μαρίκας του;

Τό βέβαιο είναι ότι ένῶ
γύριζε στους δρόμους για
να πουλήση τους μύλους
του, αίστάνθηκε τέτοια άδια-
θεσία, τέτοιο βάρος, που
αναγκάστηκε να έπιστρέψη
γυρίς στο σπίτι και να ξα-
πλώση, με την έλπίδα πως

άμ' αναπαύοταν λίγο, θα μπορούσε να
ξανασηκωθή και να πάη να πάρη τη
Μαρίκα από τής κυρίας Φανής. Άλλά
δεν μπόρεσε. Ο πυρετός μεγάλωνε,
είχε παραληρήματα. Κι' έτσι άφησε
τη Μαρίκα να γυρίση μονάχη...

Πέρασαν έβδομάδες κι' ο Γεροθω-
μάς ήταν ακόμη άρρωστος βαριά. Υπέ-
φερε τά πάνδεινα, κινδύνευε ή ζωή
του, χαροπάλευε, και πολλές φορές
άπελπίσθηκαν πως δεν θα ξαναγινόνταν
καλά. Τον κακόμοιρο το γερούλη!..

Η Μαρίκα ήταν άπαρηγόρητη. Συλ-
λογίζοταν πως αυτή ήταν ή αίτία που
άρρώστησε ο Γεροθωμάς, πως αυτή τον
έπικρανε με τά λόγια της και τον
άσχημό της τρόπο. Γι' αυτό, σ' όλο το
διάστημα τής άρρώστειας, τον περιποιό-
ταν με ψυχή που λένε και με ζωή. Τόν
ξενύχιζε χωρίς να κοιμάται καθόλου.
Όλημέρα στεκόταν μπροστά στο κρεβ-
βάτι του, μὴν ήθελε τίποτα, να του το
φέρη, να του το δώση, και κάθε στιγμή
του διόρθωνε τά σκεπάσματά του, τά
μοξιλάρια του, ή του έδινε γιατρικό,

φροδών ο Γεροθωμάς μὴν άρρώσταινε
κι' αυτή άπ' τις άγρύπνιες. Συχνά έλεγε
τής κυρά-Παύλαινας:

— Κυρά-Παύλαινα μου, δίνε της να
τρώη καλά, σέ παρακαλώ. Κι' άμα γί-
νω καλά, θα μαζέψω πάλι λεπτά και
θα σέ πληρώσω.

— Μείνε ήσυχος, Γεροθωμά, του
άπαντούσε ή καλή γυναίκα, και τής
Μαρίκας μας δεν τής λείπει το παρα-
μικρό. Όσο για λεπτά, μὴν έχης καμ-
μιάν έννοια, γιατί υπάρχουν ακόμα άπό
τά μαζεμένα σου.

Κι' όμως τά λεπτά αυτά
που του φύλαγε τώρα ή
κυρά-Παύλαινα, δεν ήταν
δικά του, δεν τά είχε κερ-
δίσει αυτός. Τάλλα, τά δι-
κά του, είχαν ξοδευθή πριν
ακόμα γίνη καλά. Πού λοι-
πόν βρισκόταν ακόμα λε-
πτά; άπό πού του άγόραζαν
τά γιατρικά κι' όσα άλλα
πράγματα χρειαζόνταν στην
άνάρρωσή του ο Γεροθωμάς;

Η κυρία Φανή έστελνε
τακτικά κουρέλια και κου-
κλες κι' ένῶ καθόταν κον-
τά στον άρρωστο και τον
επρόσεχε, ή Μαρίκα έντυνε
τις κούκλες έκείνες όπως
είχε μάθει, και τις που-
λούσε κατόπι στον έμπορο.

Πήγε κι' ή Πετρούλα να
ιδῇ τον άρρωστο φίλο της
κι' ή Μαρίκα την παρακά-
λεσε να τής φυλάη και να
τής στέλνει ώραία φτερά
άπό τά πουλερικά που έσφα-
ζε. Η Πετρούλα, με τη συ-
νειθισμένη της προθυμία,
τής έστελνε τά ωραιότερα.
Και μ' αυτά στολίζοντας
τις κούκλες τής, ή Μαρίκα
τις πουλούσε ακριβότερα.

Όταν ο Γεροθωμάς έγει-
νε λίγο καλύτερα, ή Μα-
ρίκα του τά διηγήθηκε όλ'
αυτά κι' έπειτα τον φίλησε
και του είπε:

— Βλέπεις, πατέρα μου;
Έσῶ τώρα θα κάθεται στην
ήσυχία σου. Έγώ μεγά-
λωσα πιά και μπορώ να

εργάζομαι και για τους δυο μας. Έ-
πειτα αυτό μου κάνει ευχαρίστηση!

Κι' ο Γεροθωμάς καταχάρηκε. Όχι
γιατί δεν θάχε πιά ανάγκη να εργάζε-
ται, — ίσα-ίσα που αυτός άγαπούσε την
εργασία και δεν έδλεπε την ώρα να
γίνη καλά για να ξαναρχίση, — αλλά
γιατί έδλεπε ότι ή άγαπημένη του κό-
ρη ήταν πιά εξασφαλισμένη, ότι θα εί-
χε το ψωμί της κι' αν πέθαινε αυτός, —
που λίγο θα έλειψε να το πάθῃ.

(Ακολουθεί)

«Ένώ καθόταν κοντά στον άρρωστο και τον επρόσεχε...»
(Σελ. 237, στ. γ')

νερὸ κι' ό,τι άλλο τής ζητούσε.

Όλ' αυτά τάκανε με μεγάλη προ-
θυμία κι' αγάπη, και συχνά έλεγε στον
άρρωστο γέρο λόγια χαϊδευτικά και
περιποιητικά, ως που έκείνος κατάλαβε
πως ή Μαρίκα ήταν άληθινά μετα-
νοιωμένη για το σφάλμα της.

Εύκολα φαντάζεστε την άγαλλιαση
του ψυχοπατέρα. Έφτασε να δέξῃ
το Θεό που άρρώστησε, για να του
δείξη ή Μαρίκα όλη της την αγάπη
και τη μετάνοια. Ένα μόνο πράγμα

ποτε παραπάνω· μόνο όταν θα το άλλαζον ή θ' το άγινεθούσαν) Ν. Ι. Δάιον, Συλοτρούνην, Νερά-
ναν κτλ. κτλ.

Είς όδας έπιστολάς έλαβα μετά
την 21 'Ιουνίου, θίπαντήσω στο
έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοδ 221ου Διαγωνισμού
Δι' όλους όντας μέχρι 27 Αιγούστου.

446. Δεξιόγραφος

Ψάρι του γλυκού νερού
Με γλυκό νερό αν ένώσης,
'Εν' άγαπητό πουλί
στη στιγμή θα φανερώσης.
Βασίλειος Παπακωνσταντόπουλος

447. Στοιχειόγραφος

'Οποιος σκουπίζει, το κρατεί
Και ύστερα τάφινει...
'Αλλ' αν του κόψη του λαιμό,
Ζεστό φαί θα γίνη.

Δόκιμος Αρτανιάν

448. Αίνιγμα

'Εχω σχήμα σκουληκιού
Και στο χόμα άπάνω είμαι
Και στον κήπο όλοχρονίς
Μέσ' στη μέση σχεδόν κείμαι.
Και στο στήθος σου μπροστά
Και στα νώτα σου έπίσης.
Στο κορμί σου όμως ποτέ,
Όττα, δε θα μπαντήσης.

Πονεμένη Ψυχή

449. Δημώδες

'Εφτά καρδιές εφτάκαρδο
Λάχανο ξετυλίγει
Κι' άπάνω στις εφτά καρδιές,
Τριαντάφυλλο άνοίγει

Γραζιέλα

450. 'Εξάγωνος

*** = 'Αντωνυμία.
**** = Θεά.
***** = 'Αρχ. πόλις.
***** = 'Υλικόν.
*** = Βεβαίωτικόν.
Και καθέτως τα 'ίδι.

Άννα Στ. Βεϊνγολου

451. Κρυπτογραφικόν

123456748=Πόλις. [νώνος
25678443=Συλητής τ Παρθε-
34547 = 'Αρχ. πόλις.
417543 = 'Ομάς [ματ.
547143 = 'Ασθένεια μολν.
6254748 = Μή σοβαρόν.
75748 = 'Αρχ. πόλις.
87843 = 'Αρχ. βυσιλεύς.
Πολύμητις 'Οδοσσεύς

452-456. Μαγικόν Γράμμα

Τη άντολλογύ ένός γράμματος
έκάστης των κάτωθι λέξεων δι'
ένός άλλου, πάντοτε του αυτού,
να σχηματισθούν άνευ αναγραμ-
ματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:
Αύρα, ήώς, Αέρος, Μαρία, εύρύς.
Χιλιών του 'Εβρου

457. Ποικίλη 'Ακροστιχίς

Τό πρώτον της πρώτης, τό δεύ-
τερον της δεύτερης και ούτω κα-
θεξής, άποτελούν ήπειρον:
1, 'Ενδοξος πρωτεύουσα 2,
'Ωραία θεά 3, Μέγα Κράτος 4,
Στρατηγός 'Αθηναίος μαθητής
του Σωκράτους 5, Γαλλική άποι-
κία 6. Ζώνον βραδυκίνητον.

Ναυαλιάν

458. Φωνηεντόλιπον

μ-κδκ
'Ελληνικόν 'Ιδεώδες

459. Γρίφος

Αινείας
Τῷ χθεσιναι' 'Ιλιάς
Μεσσιός
Σάνδιππος

Διά τους Γαλλομαθεύς

460. Acrostiche Varié

La première lettre du pre-
mier mot, la seconde du second
et ainsi de suite, forment un
dieu ou un planète:

1, Ville de France; 2, Cap-
ital asiatique; 3, Saint Père;
4, Sorte de poupée; 5, Etoffe;
6, Ville de Chine; 7, Poète lat-
tin ou dame romaine.

Κωνσταντίνος δ Παλαιολόγος

461. Calambours

Un athée et un abbé, pous-
sés par un vent violent, tom-
bent dans un marais. Qu'en
résulte-t-il?... Et voilà deux
contrées bien connues.

Μάγισσα

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσ. του φύλλ. 15

223 'Ορόντης (όρων, τίς.) —
224. Φρέαο-έαρ. — 225. Πάρις-
Πάρος. — 226. Νομάρχης-Μονάρ-
χης.

227. Π Ε Σ
Α Υ Η
Ρ Ρ Ρ
Α Υ Α
Α Β Ε Σ Σ Α Λ Ω Μ
Τ Θ Σ
Ο Ε Ι
Π Υ Ο
Μ Σ Σ

228. ΒΟΛΓΑΣ ('Ολγα, λαγός,
Γάλλος, άλλα, Σάββας.) — 229 230
1. ντς (ναύτης), νς (ναύς), νρς
(νηγής), νρχς (ναύαρχος). 2. σμρς
(σμαρίς), μρ (ήμέρα), φρ (φορά),
φλ (φίλη), φν (φάλινα). — 231.
ΚΑΡΙΑ (Κτύπος. 'Ακακία, Ραφή,
'Ιλαρός, Αύλη.) — 232. Τό μέν
ζητούμενον άλωτόν, έκφεύγει δέ
τό άμελούμενον. — 233. Μνήσθη-
τί μου, Κύριε, εν τη βασιλεία Σου.
(μν εις θη, τίμον, κύρ, υιέ εν τί,
βάς, 'Ηλίας, ού.) — 234. Chien-
niche. — 235. Coudre la peau
du renard à celle du lion.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1894)
από τους έκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ακόμη μόνον οι εξής
έξι: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, και 20ός. Έκαστος τόμος
δρ. 26, ταχυδρομικά δέ άποστελ-
λόμενος δραχ. 26,50 διά τό 'Ε-
σωτερικόν και δραχ. 32 διά τό
'Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1924)
υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 31 εν όλω, 'Εκαστος τόμος
δραχ. 70 και ραμμένος
δρ. 75. Ταχυδρομικά τέλη έπί-
στου τόμου προστέτα εις τας
άνω τιμάς: Διά τό 'Εσωτερικόν
δραχ. 2 ό άρραφος και δρ. 6,50
ό ραμμένος, διά δέ τό 'Εξωτερικόν
δρ. 13,50 — άλλα άρραφος άλλα
ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—822)
ΤΖΕΝΝΥ, Σά να σέ ξερω. 'Εού;
ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'—823)
ΣΥΛΛΟΓΕ «ΦΟΙΝΙΞ», ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ 'ΜΑΥΡΗ
ΜΑΣΚΑ», ΣΕΡ Ρ.ΒΕΓΚΡ. ΕΛΛΗΝ'ΚΗ ΑΝΑ-
ΓΕΝΝΗΣΗ, Σας ευχαριστώ θερμά. 'Εστέ-
λα. ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'—824)
ΑΛΗ ΦΛΩΡΙΑ, 'Εμείς τετραδιάκι όγι;
ΙΚΕΜΠΟΥΡΓ, ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'—825)
ΜΡΕΣΑ, Πόσο έγωστάει είναι οι... άν-
δρες! Τι σου λέει λ. χ. δ... Πά-
νος Χειμαρριώτης; — ΜΕΝΕΞΕΔΕΝΙΑ, Γιατί
τάχα δεν άπαντάς; Δεν έλαβες τίποτε;
— ΙΡΜΑ, Κόθε άλλο, καθώς φαίν ται
παρά... κάρτες άναλλάσσει; — Μ'ΓΗΝ-
ΣΙΩΤΙΣΣΑ, Τά Μ. Μ. μου πολύ σύντομα
θά τάξεις.

(ΚΕ'—826)
Ερση, Πυροβολητάκι, Ταράξια, Σέο
Ραβενγκά και Ρούμπενε, 'Ανταλ-
λάσσουμε Μ. Μ.; — Εύλογημένη 'Ημέρα
(ΚΕ'—827)

Αλη Φλώρια, ή ζωή μας συντροφεύ-
μένη από ψυχές άγνές κι' αίσταντι-
κές γίνεται πιδ όποφερτή, μά άφού θέ-
λετε έστι, συμφωνώ και σας ευχαριστώ.
ΔΙΑΝΑ

(ΚΕ'—828)
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ 'ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ»

Τάνια, 'Ελληνική 'Αναγέννησις, 'Ορι-
τική Εύδοξη, Ελευσένη, Σέλλε, δόν
Ζουάν, Γιάννη 'Αγιάνη, Φιλολογική 'Ο-
μιλία Πατρών, «Μικροόμοιο», «'Ανεμο-
στροφίλε», «Τριές Πιερότι», 'Ελάβουεν
τή κάρτα και τά Μ. Μυστικά σας και
σας ευχαριστούμεν θερμά.

ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕΝ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

(ΚΕ'—829)
'Κεραυνέ, μά τό Θεό 'Ισαί σπου-
δατός και έχαις μέλλον 'Εάν έξα-
κολουθήσης την αυτήν τακτική βάνεις
πρός τελείαν κατάρτισή σου.
Σκίπτιον δ 'Αφριανός
(ΚΕ'—830)

ΚΟΜΗΤΗΣ

Νέαι άρχαιολογίαι. Πρόεδρος: ΚΟΚΚΙ-
ΤΕΝ. Γραμματέας: ΚΡΥΣΗ ΚΑΡΑΙΑ,
Ταμίας: ΚΡΗΜΑΚΙ, Διαγωνισμός: Β'ΓΑΕΤ-
ΤΙΝΗ ΣΤΡΑΠΗ Σύμβουλοι: ΒΕΑΤΡΙΚΗ, ΗΛΙΟΣ
ΑΡΙΣΤΑΡΧΙ, ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ, ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΤΟΥ
ΟΚΕΑΝΟΥ.

(ΚΕ'—831)
'Κεραυνέ, «ΜΙΚΡΟΚΟΤΜΕ», σάς θεωρώ
άναξίους να μά άνακαλώμετε. Σω-
πή! 'Εχετε τά χόλια σας — ΜΕΝΤΕΡΑΘΝ
(ΚΕ'—832)

Τάνια, 'Ιγκυμπούργ, 'Αλχηστis, Πο-
δηλατιστής, δέχομαι όλόχαρα.
Στείτε στην Φιλόσοφον, 'Ανδρον.

(ΚΕ'—833)
Σέλλε. Σανθή Νεοάδα. Σύλλογε Τρι-
ών Πιερότων, Νεράνα (λάθος θα
έκαμε), στείλατε κάρτα ή διήγημα στο
Διαγωνισμό μας. Περιμένουμε.

Αραπάκι, Σαπφώ

(ΚΕ'—834)
Αλη Φλώρια, στενός άντιλήψες μετε
δέν δώδουμαι βαθυστόχαστες κου-
βέντες...

(ΚΕ'—835)
ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗ: λεπτός, μάτια μελαγ-
χολίας, γέλιο ποιητό, πρότυπον έπι-
μελείας και πετά στα σύννεφα... Τι-
ποτ' άλλο.

Φεύγοντας στην έξοχή, πού τό χα-
στονίσματα για λίγον καιρό.

'Ενός ή ΑΠΑΧΗΣ

(ΚΕ'—836)

ΕΜΠΡΟΣ! ΠΑΙΔΙΑ—ΕΜΠΡΟΣ!
ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΤΙΣ ΚΑΡΤΟΛΕΣ ΣΑΣ
ΣΤΟΝ (ΚΕ'—700) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΜΟΥ.
'ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

(ΚΕ'—837)
Στην καλή τους ΜΙΚΡΗ ΕΠΑΡΧΙΟΤΙΣΣΑ
φιλή άνέστητε στέλνον ή 'Ηλιό-
λουση και Ροδαλή Αιγούλα.

(ΚΕ'—838)

ΣΗΤΟ ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΛΙΑ φωνάξτε εισερ-
χομένη στο σαλονάκι της Διαπλά-
σεως.

(ΚΕ'—839)
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΛΙΑ, ΣΥΛΛΟΓΟΙ, δεχθήτε εσω-
νάς τον Σύλλογον ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΑΙΔΙ-
ΤΩΝ. Θά σας παρουσιάση έκλήξεις.

(ΚΕ'—840)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΑΙΔΙΤΩΝ

Συμπλήρωσις Δίσκου: Χριστίαν
Τασσοπούλου, Μαϊώνος 90 Πάτρας.

(ΚΕ'—840α)

'Κεραυνέ, σέ έάλισα, μικρή μου, τό
πολύ ταγγό. Χρυσή Καρδιά

(ΚΕ'—841)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΑΙΔΙΤΩΝ

ΡΟΔΑΛΗ ΑΥΓΟΥΛΑ

ΙΔΑΝΙΣΜΕ

ΤΡΙΑΝΤΦΥΛΛΕΝΙΑ

ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

Σας διδομεν την ψ πο ένκαρδιως.

'Ο τοφ Διμουνηφίματος

ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΠΑΙΔΙΤΩΣ

(ΚΕ'—842)

ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗ, υποθέτω ότι δέν έλάβατε
την κάρτα που έστειλα στο διαγω-
νισμό σας, γιατί δέν άπαντήσατε άκό-
μη στην πρότασί μου άνατλάγής καρ-
τών. Δ)σις: Rescht (Perse).

ΜΑΡΙΚΑ ΝΙΖΑΝΙΔΟΥ

(ΚΕ'—843)

Πανταχού Παρών, 'Αλη Φλώρια, άν-
ταλλάσσει Μ. Μ. και κάρτες; Δ)
σις: Pharmacie Normal, Rescht (Perse).

ΛΕ'Ι'ΑΑ

(ΚΕ'—844)

Βεατρίκη, τώρα που έμειθα ίσοι να
Β περιμένο τάχα μά κάρτα ή ένα
γράμμα σου; — Σκίπτιον δ 'Αφριανός

(ΚΕ'—846)

Ανταλλάσσω κάρτες, τετραδιάκια.
Δ)σις: Κων αντίνον Σενατίνην διά
(X X) Λαφναίς 'Ηρακλειού.

Χρυσή Καρδιά

(ΚΕ'—847)

ΚΟΜΗΤΗΣ
Διά μέσου του Διαπλάσδοκισμού διέρ-
νεται ό «Κομήτης» άπειλητικός. Μι-
κροσκοπική «Κεραυνέ», είσαι ισομήκη
μπροστά σέ Λέοντα. Θά πεισώδης άκού-
τερα. Απάχνη, Ταράξια, Χιν-Χου-Χου, κτυπάτε τον άκρότητοι και άφοβοι.

Σας υπερασπίζει ό τρομαρός

ΚΟΜΗΤΗΣ

(ΚΕ'—848)

Εισερχόμενος στο Διαπλάσδοκισμό, στέλ-
λω ένα φιλικό χαιρετισμό εις όλες
και όλους.

ΕΛΠΙΔΟΠΛΗΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

(ΚΕ'—849)

Δικέφαλε Χορτανέ, θυμήσου τις καλές
μέρες που περάσαμε μαζί. Τώρα
χωρισθήκαμε. Να μου γράφης τακτικά
και θά άπαντώ πάντοτε και άμέσως.
Νά περιμένω; — ΕΛΠΙΔΟΠΛΗΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

(ΚΕ'—850)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΛΙΑ—ΣΥΛΛΟΓΟΙ—ΤΟΝ

(ΚΕ'—622) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΜΑΣ

ΠΟΤΕ ΣΑΣ ΜΗΝ ΣΕΧΑΣΤΕ

ΓΙΑΤ' ΕΧΕΤΕ ΝΑ ΧΑΣΤΕ

ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΙΔΙΑ «ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑ»

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

['Από τους έν παρενθέσει αριθ-
μούς, ό πρώτος είναι τό ταχυ-
δρομικό του 'Εσωτερικού και ό
δεύτερος του 'Εξωτερικού].

'Αδελφούλα μου, δρ. 15 (2 και 4,50)

'Αφροδίτη, δρ. 20. (2,50 και 5,50).

Θέατρον, Τόμος Β', δρ. 25, (2 50

και 5). Τόμος Γ', δρ. 15, (2,50

και 5).

'Ισαβέλλα, δρ. 15 (1,75 και 4—).

Καλός Δρόμος, δρ. 10 (1,75 και 4).

Καλός Δρόμος, δρ. 6 (2 και 4,50).

Κόκκινος Βράχος δρ. 15 (2—

και 4,50).

Κόσμος και Κοσμάς, δραχμ. 20.

(2,30 και 5).

Κωμωδία του 'Αριστείου, δρ. 4,

(1,50 και 3,50).

Μαργαρίτα Στέφα δρ. 15 (2—

και 4,50).

Μητριά, δρ. 5 (1,50 και 3,50).

Πετρίες στον 'Ηλιο, δρ. 12,50

(2 και 4,50).

Στάχνα και Παπαρούνες, δρ. 10

(2— και 4,50).

Σέλλα Βιολάνη, δραχ. 15. (1,80

και 4—).

'Η Τρίμορφη Γυνάικα, δρ. 20

(2,50 και 5,50)

Φοιτητής, δρ. 10 (1,80 και 4).

La Mauvaise Voie (μετάφρα-
σις του 'Κακού Δρόμου) δρ. 12

(1,50 και 3,50.)